

Nimetlerin Farkına Varmak

İsa aleyhisselam bir ağacın altında dua eden birini gördü. Dikkatlice baktığında adamın ayakları yürümeyen bir kötürüm olduğunu anladı. İki gözü de görmüyordu. Vücudunda ise bars hastalığı olduğu anlaşılıyordu.

Ama adam bütün bunlara rağmen ellerini kaldırmış şöyle dua ediyordu:

- Ey nice zenginlere vermediği nimeti bana ikram eden Rabbim! Sana ağaçların yaprakları sayısınca şükürler olsun!.

Hazret-i İsa kötürüm adama yaklaştı:

- Ayağın yürümüyor, gözün görmüyor. Bedenin de sıhhatli görünmüyor. Buna rağmen çoğu zenginlere verilmeyen nimetlerin sana verildiğini düşünmekte, bunun için de büyük bir mutlulukla şükretmekte. Hangi nimettir nice zenginlere verilmediği halde sana verilen? Kapalı gözleriyle sesin geldiği yana yönelerek dedi ki:

- Efendi! Allah bana öyle bir kalp vermiş ki, o kalple O'nu tanıyorum. Öyle de bir dil vermiş ki, o dille de O'na şükrediyorum. Halbuki, dünyanın serveti elinde olan nice zenginler var ki, kalbinde O'nu tanıma sevinci, dilinde de O'na şükretme mutluluğu yoktur. Ama gel gör ki, ayakları topal, gözleri kör, bedeninde hastalıklar bulunan bu kötürüm adama Rabbim, bu sevgiyi ihsan eylemiş, bu nimetin farkına varma tefekkürünü lütfetmiş. İşte bunu düşününce kendimi tutamıyor da:

- Nice zenginlere vermediği nimeti bana veren Rabbime ağaçların yaprakları sayısınca şükürler olsun!. diye sevinç duaları etmekten kendimi alamıyorum.

Kafa gözü kapalı da olsa kalp gözü açık olan bu kötürüm adama yaklaşan İsa aleyhisselam:

- Ver şu elini öyle ise! diyerek adamın elinden tutar, eğilerek görmeyen gözlerinden öper.

Peygamberin dudaklarının değdiği gözler anında açılır. Karşısındakinin İsa aleyhisselam olduğunu görünce heyecanlanan adam:

- Sen şu ölüleri dirilten, hastalara şifalar bahşeden mucizelerin sahibi peygamber değil misin? der.

- Belli olmuyor mu? deyince:

- Gözlerimden belli oluyor da ayaklarımdan henüz belli değil, der. Tebessüm eden Hz. İsa:

- Sen hele bir ayağa kalkmayı dene! deyince, silkinen kötürüm adam dimdik ayağa kalkar. Ayakları üzerine dikilebildiğini anlayınca söylediği ilk sözü şu olur:

- Ey Allah'ın Nebisi, sendeki bu mucizeler de O'ndan değil mi? Öyle ise izin ver de geç kalmayayım, O'na bir şükredeyim, diyerek hemen yere iner başını secdeye koyarak der ki:

- Rabbim! Seni tanıyan bir kalple, şükreden bir dil nimetinin şükrünü yapmaktan acizken, şimdi gören bir çift gözle, yürüyen iki de ayak da lütfettin. Artık bilemiyorum nasıl ödeyeceğim bu nimetlerin karşılığını?.

Bu sırada çevreden toplanan halk, gösterdiği bu mucizelerden dolayı İsa aleyhisselamın elini öpmek isterler. Ama Allah'ın Nebisi işaret eder:

- Benim değil şu secdedeki kötürüm adamın elini öpün!..

Derler ki:

- Onu secdeye indiren nimetlere biz baştan beri sahibiz. Ama hiç böyle mutluluk duymadık.

- Öyle ise der, tefekkür edin, siz de düşünün. Düşünen insan sahip olduğu nimetin farkına varır. Düşünmeyen ise mahrumiyet duygusunda kalır.